

Službeni list

Europske unije

C 242

Hrvatsko izdanje

Informacije i objave

Godište 63.

22. srpnja 2020.

Sadržaj

II. *Informacije*

INFORMACIJE INSTITUCIJA, TIJELA, UREDA I AGENCIJA EUROPSKE UNIJE

Europska komisija

2020/C 242/01	Komunikacija Komisije — Komunikacija o zaštiti povjerljivih informacija u postupcima privatnopravne provedbe Unijina prava tržišnog natjecanja koji se vode pred nacionalnim sudovima	1
---------------	---	---

IV. *Obavijesti*

OBAVIJESTI INSTITUCIJA, TIJELA, UREDA I AGENCIJA EUROPSKE UNIJE

Europska komisija

2020/C 242/02	Tečajna lista eura — 21. srpnja 2020.	18
---------------	--	----

V. *Objave*

POSTUPCI U VEZI S PROVEDBOM POLITIKE TRŽIŠNOG NATJECANJA

Europska komisija

2020/C 242/03	Prehodna prijava koncentracije (Predmet M.9903 – Softbank Group/Mizuho Financial Group/One Tap Buy) Predmet primjeren za primjenu pojednostavnjenog postupka ⁽¹⁾	19
---------------	---	----

⁽¹⁾ Tekst značajan za EGP.

DRUGI

Europska komisija

2020/C 242/04	Obavijest o zahtjevu koji se odnosi na primjenjivost članka 34. Direktive 2014/25/EU – kraj suspenzije i produljenje razdoblja za donošenje provedbenih akata	21
2020/C 242/05	Obavijest o zahtjevu koji se odnosi na primjenjivost članka 34. Direktive 2014/25/EU Zahtjev naručitelja – Produljenje razdoblja za donošenje provedbenih akata	22
2020/C 242/06	Obavijest o zahtjevu koji se odnosi na primjenjivost članka 34. Direktive 2014/25/EU Zahtjev naručitelja – Produljenje razdoblja za donošenje provedbenih akata	23

II

(Informacije)

INFORMACIJE INSTITUCIJA, TIJELA, UREDA I AGENCIJA EUROPSKE UNIJE

EUROPSKA KOMISIJA

KOMUNIKACIJA KOMISIJE

Komunikacija o zaštiti povjerljivih informacija u postupcima privatnopravne provedbe Unijina prava tržišnog natjecanja koji se vode pred nacionalnim sudovima

(2020/C 242/01)

I. PODRUČJE PRIMJENE I SVRHA OVE KOMUNIKACIJE

1. Ova Komunikacija odnosi se na zaštitu povjerljivih informacija u građanskim postupcima koji se pred nacionalnim sudovima vode u vezi s primjenom članka 101. ili 102. Ugovora o funkcioniranju Europske unije („UFEU“).
2. Ovisno o primjenjivim nacionalnim pravilima, postupci privatnopravne provedbe pred nacionalnim sudovima u EU-u mogu biti različiti. Primjerice, može bit riječ o postupcima za naknadu štete, deklaratornim postupcima ili postupcima o određivanju privremenih mjera. Posljednjih nekoliko godina brzo se povećava broj takozvanih naknadnih postupaka za naknadu štete kojima oštećenik na temelju odluke tijela nadležnog za tržišno natjecanje ili konačne odluke žalbenog suda traži naknadu štete zbog kršenja prava tržišnog natjecanja ⁽¹⁾.
3. Pristup dokazima važan je element ostvarivanja prava koja pojedinci, uključujući potrošače i poduzeća, ili javna tijela imaju na temelju članka 101. ili 102. UFEU-a u postupcima privatnopravne provedbe pred nacionalnim sudovima.
4. Nacionalni sudovi stoga u okviru postupaka privatnopravne provedbe Unijina prava tržišnog natjecanja mogu zaprimiti zahtjeve za otkrivanje dokaza. Nacionalni sudovi trebat će osigurati djelotvornost postupaka privatnopravne provedbe tako što će odobriti pristup relevantnim informacijama kojima se potkrepljuje odgovarajući zahtjev ili obrana ako su ispunjeni uvjeti za njihovo otkrivanje. Istodobno će nacionalni sudovi trebati zaštititi interese stranke ili treće strane čije se povjerljive informacije otkrivaju.
5. Nacionalni sudovi u tu bi svrhu trebali na raspolaganju imati mjere za zaštitu povjerljivih informacija na način kojim se stranke ne sprječava u ostvarivanju djelotvornog pristupa pravosuđu i prava na potpunu naknadu štete ⁽²⁾.
6. Konkretno, kad je riječ o postupcima za naknadu štete, Direktivom o naknadi štete ⁽³⁾ od država članica zahtijeva se da osiguraju da nacionalni sudovi budu ovlašteni naložiti otkrivanje dokaza koji sadržavaju povjerljive informacije ako su ispunjeni određeni kriteriji. Države članice trebaju se pobrinuti i da nacionalni sudovi imaju na raspolaganju

⁽¹⁾ Jean-François Laborde, *Cartel damages actions in Europe: How courts have assessed cartel overcharges* (izdanje iz 2019.), *Concurrences Review* No. 4–2019, čl. br. 92227, studeni 2019., dostupno na www.concurrences.com.

⁽²⁾ U pogledu prava na naknadu, vidjeti presudu Suda od 5. lipnja 2014., *Kone AG i drugi protiv društva ÖBB-Infrastruktur AG*, predmet C-557/12, EU:C:2014:1317, točke 21. i 22.

⁽³⁾ Direktiva 2014/104/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. studenoga 2014. o određenim pravilima kojima se uređuju postupci za naknadu štete prema nacionalnom pravu za kršenje određaba prava tržišnog natjecanja država članica i Europske unije (SL L 349, 5.12.2014., str. 1.) („Direktiva o naknadi štete“).

djelotvorne mjere za zaštitu takvih povjerljivih informacija, a da pritom bude zajamčeno ostvarivanje prava na potpunu naknadu štete ⁽⁴⁾. To je važno jer nacionalni sudovi mogu imati ograničene resurse za obradu zahtjeva za otkrivanje.

7. U tom kontekstu u ovoj se Komunikaciji utvrđuju mjere koje nacionalni sudovi mogu primijeniti u pogledu otkrivanja povjerljivih informacija u postupcima privatnopravne provedbe.
8. Ova Komunikacija nije obvezujuća za nacionalne sudove, no može im poslužiti kao nadahnuće i smjernica. Njome se ne mijenja postojeće zakonodavstvo EU-a ⁽⁵⁾ ili država članica ni nacionalna postupovna pravila koja se primjenjuju na građanske postupke ili imunitet pravne profesije niti se stvara temelj za njihovu izmjenu. ⁽⁶⁾ Osobito se mjere za zaštitu povjerljivih informacija utvrđene u odjeljku III. ove Komunikacije mogu koristiti ako su dostupne na temelju nacionalnih pravila te ako su spojive s nacionalnim pravilima i pravima stranaka u sudskim postupcima koja su priznata pravom EU-a i nacionalnim pravom.

II. ZAHTJEVI ZA OTKRIVANJE DOKAZA KOJI SADRŽAVAJU POVJERLJIVE INFORMACIJE PRED NACIONALNIM SUDOVIMA

A. Razmatranja relevantna za zahtjeve za otkrivanje dokaza

9. U kontekstu privatnopravne provedbe Unijina prava tržišnog natjecanja, djelotvorno ostvarenje prava stranaka u građanskom postupku (tužitelj/tužitelji i tuženik/tuženici) može ovisiti o mogućnosti pristupa relevantnim dokazima. Međutim, moguće je da stranka koja snosi teret dokazivanja neće uvijek raspolagati dokazima niti će ih moći lako pribaviti.
10. Stoga nacionalni sudovi, na zahtjev stranke, mogu odlučiti naložiti otkrivanje dokaza. Odluka o otkrivanju temeljit će se na nacionalnim postupovnim pravilima te načelima administrativne i postupovne ekonomičnosti.
11. Osobito za postupke za naknadu štete, države članice na temelju Direktive o naknadi štete trebaju osigurati da tužitelji i tuženici imaju pravo ishoditi otkrivanje dokaza relevantnih za njihov zahtjev ili obranu pod uvjetima navedenima u nastavku. ⁽⁷⁾
12. Prvo, nacionalni sudovi utvrđuju je li zahtjev za naknadu štete opravdan te odnosi li se zahtjev za otkrivanje na relevantne dokaze i je li proporcionalan. ⁽⁸⁾ Direktivom o naknadi štete propisano je da bi pri ocjenjivanju proporcionalnosti trebalo uzeti u obzir opseg i trošak otkrivanja, što uključuje sprječavanje nespecifičnih pretraživanja informacija za koje nije vjerojatno da su relevantne za stranke u postupku. Vrlo široki i općeniti zahtjevi za otkrivanje vjerojatno neće ispuniti te uvjete. ⁽⁹⁾

⁽⁴⁾ Vidjeti članak 5. Direktive o naknadi štete. Vidjeti i uvodnu izjavu 18. Direktive o naknadi štete.

⁽⁵⁾ Ovom se Komunikacijom, primjerice, ne dovode u pitanje odredbe sljedećih uređaba: Uredbe Vijeća (EZ) br. 1206/2001 od 28. svibnja 2001. o suradnji između sudova država članica u izvođenju dokaza u građanskim ili trgovačkim stvarima (SL L 174, 27.6.2001., str. 1.); Uredbe (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2018. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije i o slobodnom kretanju takvih podataka (SL L 295, 21.11.2018., str. 39.); Uredbe (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (SL L 119, 4.5.2016., str. 1.); Ovom se Komunikacijom ne dovodi u pitanje ni Uredba (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL L 145, 31.5.2001., str. 43.), koja se odnosi na transparentnost i namijenjena je otkrivanju informacija široj javnosti; vidjeti presudu Općeg suda od 12. svibnja 2015., *Unión de Almacenistas de Hierros de España protiv Komisije*, predmet T-623/13, EU:T:2015:268, točku 86. i presudu Suda od 27. veljače 2014., *Komisija protiv EnBW Energie Baden-Württemberg AG*, predmet C-365/12 P, EU:C:2014:112, točke 100.–109. Nakon prenošenja Direktive o naknadi štete podnositelji zahtjeva mogu se u potpunosti osloniti na nacionalna pravila kojima se prenose članci 5. i 6. te direktive za otkrivanje relevantnih informacija.

⁽⁶⁾ Za postupke za naknadu štete vidjeti članak 5. stavak 6. Direktive o naknadi štete.

⁽⁷⁾ Vidjeti uvodnu izjavu 15. i članak 5. stavak 1. Direktive o naknadi štete.

⁽⁸⁾ Vidjeti članak 5. stavke 1. i 3. Direktive o naknadi štete; vidjeti i očitovanja Komisije Visokom sudu Ujedinjene Kraljevine od 27. siječnja 2017. na temelju članka 15. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 1/2003 u predmetu EURIBOR, točku 24., dostupno na http://ec.europa.eu/competition/court/antitrust_amicus_curiae.html

⁽⁹⁾ Vidjeti uvodnu izjavu 23. Direktive o naknadi štete u pogledu načela proporcionalnosti i sprječavanja lova na informacije, odnosno nespecifičnog ili preširokog pretraživanja informacija koje vjerojatno neće biti relevantne za stranke u postupku.

13. Drugo, u zahtjevima za otkrivanje utvrđuju se određeni elementi dokaza ili relevantne kategorije dokaza koji su „što je moguće preciznije i uže ograničeno” na temelju razumno dostupnih činjenica. ⁽¹⁰⁾ Kategorija dokaza može se utvrditi na temelju zajedničkih značajki njezinih sastavnih elemenata, kao što su priroda, predmet ili sadržaj dokumenata čije se otkrivanje zahtijeva, razdoblje u kojem su izrađeni ili drugi kriteriji. Na primjer, zahtjev za kategorije dokaza mogao bi se odnositi na podatke o prodaji proizvoda Y društva A društvu B u razdoblju od godine N do N+5.
14. Treće, kad je riječ o otkrivanju informacija koje se nalaze u spisu Komisije ili nacionalnog tijela nadležnog za tržišno natjecanje, u Direktivi o naknadi štete navodi se da pri ocjenjivanju proporcionalnosti naloga za otkrivanje nacionalni sud mora, među ostalim, razmotriti „je li zahtjev formuliran posebno s obzirom na narav, predmet ili sadržaj dokumenata koji su podneseni tijelu nadležnom za tržišno natjecanje ili se nalaze u njegovom spisu predmeta, a ne putem nespecifičnog zahtjeva u vezi s dokumentima koji su podneseni tijelu nadležnom za tržišno natjecanje”. ⁽¹¹⁾
15. Treba podsjetiti da je Direktivom o naknadi štete propisano da se izjave poduzetnika pokajnika i prijedlozi za nagodbu nikada ne smiju otkriti („dokumenti na crnoj listi”). ⁽¹²⁾ Osim toga, ako Komisija ili nacionalno tijelo nadležno za tržišno natjecanje još nije okončalo svoj postupak, nacionalni sud ne može naložiti otkrivanje informacija koje je posebno za postupak tijela nadležnog za tržišno natjecanje pripremila fizička ili pravna osoba, informacija koje je tijelo nadležno za tržišno natjecanje sastavilo i poslalo strankama tijekom postupka ili povučenih prijedloga za nagodbu („dokumenti na sivoj listi”). ⁽¹³⁾
16. Nacionalni sudovi mogu naložiti bilo kojoj stranki (tuženiku i/ili tužitelju) ili trećim stranama da otkriju informacije koje su pod njihovom kontrolom. ⁽¹⁴⁾ U većini slučajeva zatraženi dokazi bit će u posjedu jedne od stranaka ili treće strane u postupku. U nekim će slučajevima tuženik raspolagati dokazima relevantnima za utvrđivanje kršenja ili definiranje njegova vremenskog okvira koji su pribavljeni od tijela nadležnog za tržišno natjecanje na temelju pristupa njegovu spisu (npr. već postojeći dokumenti, odgovori na zahtjeve za informacije itd.). U drugim slučajevima, primjerice u postupku za naknadu štete, tuženik ili tužitelj mogu posjedovati dodatne dokaze koji nisu bili uključeni u spis tijela nadležnog za tržišno natjecanje, ali su relevantni za zahtjev za naknadu štete ili obranu (npr. u pogledu uzročne veze između kršenja i štete, kvantificiranja štete, ⁽¹⁵⁾ procjene tuženikova eventualnog „prenošenja” previsoke cijene ⁽¹⁶⁾ itd.). To bi posebno mogao biti slučaj s informacijama o cijenama za određene kupce, prihodima i drugim podacima kao što je cjenovna osjetljivost kupaca itd.
17. Ako stranke ili bilo koja treća strana ne mogu dostaviti tražene dokaze, a zahtjev za otkrivanje odnosi se na dokument iz spisa Komisije ili nacionalnog tijela nadležnog za tržišno natjecanje, nacionalni sud može njima uputiti nalog za otkrivanje. ⁽¹⁷⁾

⁽¹⁰⁾ Vidjeti uvodnu izjavu 16. i članak 5. stavak 2. Direktive o naknadi štete.

⁽¹¹⁾ Članak 6. stavak 4. točka (a) Direktive o naknadi štete.

⁽¹²⁾ Članak 6. stavak 6. Direktive o naknadi štete.

⁽¹³⁾ Članak 6. stavak 5. Direktive o naknadi štete.

⁽¹⁴⁾ Članak 5. stavak 1. Direktive o naknadi štete.

⁽¹⁵⁾ Komunikacija Komisije o kvantifikaciji štete u postupcima za naknadu štete zbog kršenja prava tržišnog natjecanja (SL C 167, 13.6.2013., str. 19.) i Praktični vodič – Kvantifikacija štete u tužbama za naknadu štete temeljenima na povredi članka 101. ili 102. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (11.6.2013.).

⁽¹⁶⁾ Na primjer, ako tuženik tvrdi da je tužitelj previsoku cijenu prouzročenu kršenjem prenio na svoje kupce (takozvana obrana prenošenjem), tuženik može zahtijevati pristup dokazima koji su u posjedu tužitelja ili trećih strana. Vidjeti Smjernice za nacionalne sudove o načinu procjene udjela previsokih cijena koji je prenesen na neizravnog kupca (SL C 267, 9.8.2019., str. 4.).

⁽¹⁷⁾ Vidjeti članak 4. stavak 3. UEU-a o načelu lojalne suradnje između Unije i država članica i članak 15. stavak 1. Uredbe br. 1/2003. u pogledu zahtjeva za informacije upućenih Komisiji. U postupcima za naknadu štete vidjeti i članak 6. stavak 10. Direktive o naknadi štete, kojim je izričito propisano da je traženje otkrivanja od nacionalnog tijela samo krajnja mjera („Države članice osiguravaju da nacionalni sudovi od tijela nadležnog za tržišno natjecanje traže otkrivanje dokaza koji se nalaze u njegovom spisu predmeta samo ako nijedna stranka ili treća strana razumno ne može osigurati te dokaze.”).

B. Povjerljive informacije

18. Zaštita poslovnih tajni i drugih povjerljivih informacija utvrđena je u članku 339. UFEU-a i opće je načelo prava EU-a. ⁽¹⁸⁾ Međutim, činjenica da su informacije povjerljive nije apsolutna prepreka njihovu otkrivanju u nacionalnim postupcima. ⁽¹⁹⁾ Što se može smatrati povjerljivim informacijama za privatnopravnu provedbu Unijina prava tržišnog natjecanja odlučit će nacionalni sudovi na pojedinačnoj osnovi i u skladu s nacionalnim pravilima i pravilima EU-a te relevantnom sudskom praksom.
19. Stoga se ovom Komunikacijom ne nastoji utvrditi definicija povjerljivih informacija. Međutim, u sudskoj praksi sudova EU-a i praksi Komisije može se pronaći obilježje informacija. ⁽²⁰⁾
20. Sudovi EU-a povjerljivim informacijama smatraju one informacije koje ispunjavaju sljedeće kumulativne uvjete: ⁽²¹⁾
 - i. poznate su samo ograničenom broju osoba; i
 - ii. njihovim otkrivanjem može se prouzročiti ozbiljna šteta osobi koja ih je dostavila ili trećim osobama; i
 - iii. interesi kojima se može naštetiti otkrivanjem povjerljivih informacija objektivno su vrijedni zaštite.
21. Kad je riječ o prvom uvjetu, informacije mogu prestati biti povjerljive čim postanu „dostupne specijaliziranim krugovima ili utvrdive na temelju javno dostupnih informacija”. ⁽²²⁾
22. Kad je riječ o drugom uvjetu, valja napomenuti da je za procjenu moguće štete važno najprije razmotriti vrstu informacija. Obično se smatra da ozbiljnu štetu može uzrokovati otkrivanje informacija koje imaju poslovnu, financijsku ili stratešku

⁽¹⁸⁾ Vidjeti presudu Suda od 14. veljače 2008., *Varec protiv Belgijske države*, predmet C-450/06, EU:C:2008:91, točku 49. Vidjeti i presudu Suda od 24. lipnja 1986., *Akzo Chemie protiv Komisije*, predmet C-53/85, EU:C:1986:256, točku 28.; presudu Suda od 19. svibnja 1994., *SEP protiv Komisije*, predmet C-36/92 P, EU:C:1994:205, točku 37. i presudu Suda od 19. lipnja 2018., *Baumeister*, predmet C-15/16, EU:C:2018:464, točku 53. Zaštita povjerljivih informacija proizlazi i iz prava svih osoba na poštovanje privatnog i obiteljskog života utvrđenog u članku 7. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (SL C 326, 26.10.2012., str. 391.) (vidjeti i prethodno navedenu presudu u predmetu *Varec protiv Belgijske države*, točku 48.).

⁽¹⁹⁾ Presuda Općeg suda od 18. rujna 1996., *Postbank*, T-353/94, EU:T:1996:119, točke 66. i 89. informativno vidjeti i Obavijest Komisije o suradnji između Komisije i sudova država članica EU-a u primjeni članaka 81. i 82. ugovora o EZ-u (SL C 101, 27.4.2004., str. 54.) („Obavijest o suradnji s nacionalnim sudovima”), točku 24.; i Obavijest Komisije o pravilima uvida u spis Komisije u predmetima koji se vode prema člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u, člancima 53., 54. i 57. Sporazuma o EGP-u i Uredbi Vijeća (EZ) br. 139/2004 (SL C 325, 22.12.2005., str. 7.) („Obavijest o uvidu u spis”), točku 24. Vidjeti i članke 3. i 9. Direktive (EU) 2016/943 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti neotkrivenih znanja i iskustva te poslovnih informacija (poslovne tajne) od nezakonitog pribavljanja, korištenja i otkrivanja (SL L 157, 15.6.2016., str. 1.) („Direktiva o poslovnoj tajni”).

⁽²⁰⁾ Vidjeti, na primjer, Obavijest o uvidu u spis, točke 17.–19., poglavlje 11. Priručnika Glavne uprave za tržišno natjecanje o postupku za primjenu članaka 101. i 102. UFEU-a (dostupno na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/antitrust_manproc_11_2019_en.pdf) i Smjernice o zahtjevima za povjerljivo postupanje tijekom protomonopolskih postupaka Komisije, točke 8.–17. (dostupno na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/business_secrets_en.pdf).

Međutim, ovisno o okolnostima, moguće je da će nacionalni sudovi morati ponovno ocijeniti povjerljivost informacija u kontekstu postupaka privatnopravne provedbe, čak i ako je ona utvrđena u kontekstu javnopravne provedbe Unijina prava tržišnog natjecanja. Na primjer, stranke u upravnom postupku možda su podnijele zahtjeve za zaštitu povjerljivosti u odnosu na druge stranke u upravnom postupku, ali će možda trebati podnijeti dodatne zahtjeve u odnosu na stranke koje zahtijevaju otkrivanje u građanskom postupku pred nacionalnim sudom. To bi se odnosilo i na treće strane od kojih su Komisija ili nacionalno tijelo nadležno za tržišno natjecanje možda pribavili informacije tijekom upravnog postupka. S obzirom na protek vremena između različitih postupaka, može biti važno i da se ponovno ocijeni jesu li informacije prestale biti povjerljive (vidjeti i točku 22.).

⁽²¹⁾ Presuda Općeg suda od 30. svibnja 2006., *Bank Austria protiv Komisije*, predmet T-198/03, EU:T:2006:136, točka 71.; presuda Općeg suda od 8. studenoga 2011., *Idromacchine protiv Komisije*, predmet T-88/09, EU:T:2011:641, točka 45.; presuda Općeg suda od 28. siječnja 2015., *Akzo Nobel i drugi protiv Komisije*, predmet T-345/12, EU:T:2015:50, točka 65.; i presuda Suda od 14. ožujka 2017., *Evonik Degussa protiv Komisije*, predmet C-162/15 P, EU:C:2017:205, točka 107.

⁽²²⁾ Vidjeti primjerice presudu Općeg suda od 19. lipnja 1996., *NMH Stahlwerke protiv Komisije*, spojeni predmeti T-134/94, EU:T:1996:85, točku 40.; presudu Općeg suda od 29. svibnja 1997., *British Steel protiv Komisije*, predmet T-89/96, EU:T:1997:77, točku 29.; presudu Općeg suda od 15. lipnja 2006., *Deutsche Telekom protiv Komisije*, predmet T-271/03, EU:T:2006:163, točke 64. i 65.; i presudu Općeg suda od 2. ožujka 2010., *Telefónica protiv Komisije*, predmet T-336/07, EU:T:2008:299, točke 39., 63. i 64.; Vidjeti i Obavijest o uvidu u spis, točku 23.

vrijednost.⁽²³⁾ Nadalje, nužno je razmotriti aktualnost informacija. Poslovno osjetljive informacije o postojećem ili budućem poslovnom odnosu, interni poslovni planovi i druge poslovne informacije o budućim događajima često se mogu (barem djelomično) kvalificirati kao povjerljive. Međutim, takve informacije prestaju biti povjerljive nakon što „zbog proteka vremena izgube svoju komercijalnu važnost“;⁽²⁴⁾

23. Kad je riječ o trećem uvjetu, interes stranke da zaštiti sebe ili svoj ugled od svakog naloga nacionalnog suda za naknadu štete zbog njezina sudjelovanja u kršenju prava tržišnog natjecanja nije interes vrijedan zaštite.⁽²⁵⁾
24. Naposljetku, poslovne tajne kako su definirane u Direktivi o poslovnim tajnama smatraju se povjerljivim informacijama.⁽²⁶⁾

C. Suradnja između Komisije i nacionalnih sudova u kontekstu otkrivanja dokaza

25. U građanskim postupcima koji se odnose na primjenu članaka 101. i 102. UFEU-a nacionalni sud može, u skladu s člankom 15. stavkom 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003⁽²⁷⁾, od Komisije zatražiti mišljenje o pitanjima primjene Unijina prava tržišnog natjecanja ili dostavu pravnih, gospodarskih ili postupovnih informacija u njezinu posjedu u skladu s načelom lojalne suradnje iz članka 4. stavka 3. Ugovora o Europskoj uniji.⁽²⁸⁾
26. U skladu s Direktivom o naknadi štete nacionalni sud može, na primjer, naložiti otkrivanje dokumenata iz spisa Komisije, ako ih nijedna stranka (treća strana) opravdano ne može dostaviti.⁽²⁹⁾ Važno je u tom pogledu podsjetiti da, kako je prethodno navedeno, Komisija neće dostaviti dokumente s crne liste ili, ako njezin postupak nije okončan, dokumente sa sive liste (vidjeti prethodno navedenu točku 15.).⁽³⁰⁾
27. Osim toga, pomoć koju Komisija pruža nacionalnim sudovima ne smije ugroziti jamstva koja fizičke i pravne osobe imaju u skladu s načelom poslovne tajne na temelju članka 339. UFEU-a i članka 28. Uredbe (EZ) br. 1/2003.⁽³¹⁾

⁽²³⁾ To je relevantno i za zaštitu trećih strana od rizika od odmazde konkurenta ili trgovinskog partnera koji na njih može izvršiti znatan komercijalni ili gospodarski pritisak. Vidjeti primjerice presudu Suda od 6. travnja 1995., *BPB Industries and British Gypsum protiv Komisije*, predmet C-310/93, EU:C:1995:101, točke 26. i 27.

⁽²⁴⁾ Povjerljive informacije stare pet ili više godina moraju se smatrati povijesnim, osim ako podnositelj zahtjeva dokaže da su još uvijek bitan element njegova poslovnog položaja ili poslovnog položaja treće strane; s tim u vezi vidjeti prethodno navedenu presudu u predmetu *Evonik Degussa protiv Komisije*, točku 64.; prethodno navedenu presudu u predmetu *Baumeister*, točku 54.; i presudu Općeg suda od 15. srpnja 2015., *Pilkington Group Ltd protiv Komisije*, predmet T-462/12, EU:T:2015:508, točku 58. Vidjeti i Obavijest o uvidu u spis, točku 23.

⁽²⁵⁾ Presuda Općeg suda od 15. prosinca 2011., *CDC Hydrogene Peroxide protiv Komisije*, predmet T-437/08, EU:T:2011:752, točka 49. („[...] interes društva koje je sudjelovalo u kartelu da izbjegne takve situacije [...] nije interes vrijedan zaštite, posebno s obzirom na činjenicu da svaki pojedinac ima pravo zatražiti naknadu štete koja mu je uzrokovana postupanjem kojim se ograničava ili narušava tržišno natjecanje (predmet C-453/99 *Courage and Crehan* [2001.] ECR I-6297, točke 24. i 26., i spojeni predmeti od C-295/04 do C-298/04 *Manfredi i drugi* [2006.] ECR I-6619, točke 59. i 61.)”). Slično tome, u članku 5. stavku 5. Direktive o naknadi štete navodi se da interes poduzetnika da izbjegnu postupke za naknadu štete zbog kršenja prava tržišnog natjecanja ne predstavlja interes koji opravdava zaštitu.

⁽²⁶⁾ Vidjeti članak 2. stavak 1. Direktive o poslovnim tajnama za definiciju poslovne tajne koji se mora tumačiti u vezi s člankom 3. stavkom 2. te direktive.

⁽²⁷⁾ SL L 1, 4.1.2003., str. 1.

⁽²⁸⁾ Članak 15. stavak 1. Uredbe (EZ) br. 1/2003; Obavijest o suradnji s nacionalnim sudovima, točke 21., 27. i 29.; prethodno navedena presuda u predmetu *Postbank*, točka 65.; vidjeti i presudu Suda od 13. srpnja 1990., *Imm Zwartveld*, C-2/88, EU:C:1990:315, točke 21.–22. Treba napomenuti da ako dosljedna primjena članka 101. ili članka 102. UFEU-a to zahtijeva, Komisija može na vlastitu inicijativu podnijeti pisana očitovanja sudovima država članica te u tu svrhu od relevantnog suda države članice zatražiti da joj dostavi ili osigura dostavu svih potrebnih dokumenata za donošenje ocjene u predmetu, vidjeti članak 15. stavak 3. Uredbe (EZ) br. 1/2003.

⁽²⁹⁾ Vidjeti članak 6. stavak 10. Direktive o naknadi štete.

⁽³⁰⁾ Vidjeti članak 16.a stavak 2. Uredbe Komisije (EZ) br. 773/2004 od 7. travnja 2004. o postupcima koje Komisija vodi na temelju članaka 81. i 82. Ugovora o EZ-u, kako je izmijenjena (SL L 123, 27.4.2004., str. 18.). Vidjeti i Obavijest o suradnji s nacionalnim sudovima, točku 26., u pogledu odbijanja dostave informacija zbog važnih razloga zaštite interesa Unije ili kako bi se izbjeglo ometanje njezina funkcioniranja ili neovisnosti.

⁽³¹⁾ Prethodno navedena presuda u predmetu *Postbank*, točka 90. Vidjeti i članak 7. Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

28. Ako Komisija smatra da informacije koje je zatražio nacionalni sud mogu biti povjerljive u predmetu koji se pred njim vodi, pitat će nacionalni sud može li i hoće li jamčiti zaštitu povjerljivih informacija prije nego što ih dostavi. ⁽³²⁾ Nacionalni sud tada bi trebao djelotvorno zajamčiti odgovarajuću zaštitu povjerljivih informacija koje pripadaju pravnim ili fizičkim osobama od kojih je Komisija dobila informacije. ⁽³³⁾
29. Ako nacionalni sud zajamči da će zaštititi povjerljive informacije, Komisija će dostaviti tražene informacije. Nacionalni sud zatim može otkriti informacije u nacionalnom postupku primjenom mjera za zaštitu povjerljivosti informacija dostavljenih Komisiji i uzimajući u obzir sve Komisijine napomene o tom pitanju.

III. MJERE ZA ZAŠTITU POVJERLJIVIH INFORMACIJA

A. Uvod

30. Ako se otkrivaju dokazi koji sadržavaju povjerljive informacije, trebalo bi uvesti mjere za zaštitu tih informacija. Na primjer, u Direktivi o naknadi štete navodi se nekoliko mjera, kao što je mogućnost redigiranja dokumenata, saslušanje iza zatvorenih vrata, ograničavanje kruga osoba kojima je omogućen uvid u dokaze te upute vještacima za izradu sažetaka informacija u skupnom ili drugom obliku koji nije povjerljiv. ⁽³⁴⁾
31. Naravno, odabir mjere za zaštitu povjerljivih informacija pri izdavanju naloga za otkrivanje ovisit će o posebnim nacionalnim postupovnim pravilima, uključujući i to jesu li određene mjere uopće dostupne. Nacionalni sudovi mogu od stranaka zatražiti i da pokušaju postići dogovor o mjerama za zaštitu povjerljivih informacija.
32. Nacionalni sudovi u svakom pojedinom slučaju odlučuju o najdjelotvornijoj mjeri ili kombinaciji mjera za zaštitu povjerljivosti. Odabir može ovisiti o nekoliko čimbenika, kao što su, među ostalim:
- priroda i komercijalna/strateška vrijednost informacija koje se otkrivaju (npr. imena kupaca, cijene, struktura troškova, marže itd.) i može li se pristup takvim informacijama dati u skupnom ili anonimnom obliku kako bi stranka koja zahtijeva otkrivanje ostvarila svoja prava;
 - opseg zatraženog otkrivanja (odnosno opseg ili broj dokumenata koje treba otkriti);
 - broj stranaka na koje se spor i otkrivanje odnose. Određene mjere za zaštitu povjerljivosti mogu biti djelotvornije od drugih, ovisno o tome ima li više od jedne stranke koja zahtijeva otkrivanje i/ili stranke koja otkriva informacije;
 - odnos između stranaka (na primjer je li stranka koja otkriva informacije izravan konkurent stranke koja traži otkrivanje, ⁽³⁵⁾ jesu li stranke već povezane poslovnim odnosom u lancu opskrbe itd.);

⁽³²⁾ Obavijest o suradnji s nacionalnim sudovima, točka 25.

⁽³³⁾ Vidjeti točku 12. Mišljenja Komisije od 22. prosinca 2014. na temelju zahtjeva u skladu s člankom 15. stavkom 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003. od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u, *The Secretary of State for Health i drugi protiv Servier Laboratories Limited i drugi*, C(2014) 10264 final, dostupno na http://ec.europa.eu/competition/court/confidentiality_rings_final_opinion_en.pdf.

⁽³⁴⁾ Vidjeti uvodnu izjavu 18. Direktive o naknadi štete.

⁽³⁵⁾ Na primjer, ako su stranke izravni konkurenti, odabranom mjerom mora se osigurati da se načinom otkrivanja informacija ne omogućiti tajni dogovor stranaka ili konkurentna prednost stranci koja zahtijeva otkrivanje.

- v. potječu li informacije koje treba otkriti od trećih strana. Moraju se razmotriti i prava trećih strana u građanskom postupku na zaštitu povjerljivih informacija. ⁽³⁶⁾ Stranka koja otkriva informacije može u posjedu imati dokumente treće strane koji su povjerljivi u odnosu na stranku koja zahtijeva otkrivanje ili u odnosu na druge stranke u postupku. ⁽³⁷⁾
- vi. krug pojedinaca kojima je dopušten pristup informacijama (odnosno treba li otkrivanje odobriti samo vanjskim zastupnicima ili bi i stranci koja zahtijeva otkrivanje (zastupnicima društva) trebalo dopustiti da pristupi informacijama);
- vii. rizik nenamjernog otkrivanja;
- viii. sposobnost suda da zaštiti povjerljive informacije tijekom cijelog građanskog postupka te čak i nakon njegova okončanja; nacionalni sudovi mogu zaključiti da jedna mjera neće biti dovoljna za djelotvornu zaštitu povjerljivih informacija i da će tijekom postupka možda biti potrebno donijeti druge mjere; i
- ix. sva druga ograničenja ili administrativna opterećenja ⁽³⁸⁾ povezana s otkrivanjem, kao što su veći troškovi ili dodatni administrativni koraci za nacionalni pravosudni sustav ⁽³⁹⁾, troškovi stranaka, potencijalne odgode postupka itd.
33. Kako bi se izbjeglo da stranke upotrebljavaju povjerljive dokumente izvan postupka u kojem su otkriveni, važno je da nacionalni sudovi imaju mogućnost izreći odvratajuće kazne za nepoštovanje obveza zaštite povjerljivih informacija. ⁽⁴⁰⁾ Odabir najdjelotvornijih mjera za zaštitu povjerljivih informacija može ovisiti o postojanju i mogućnosti izricanja i izvršenja sankcija za nepoštovanje ili odbijanje pridržavanja takvih mjera. Za postupke za naknadu štete, u skladu s člankom 8. Direktive o naknadi štete, nacionalni sudovi moraju moći izricati djelotvorne sankcije strankama, trećim stranama i njihovim pravnim savjetnicima u slučaju njihova nepoštovanja ili odbijanja ispunjavanja obveza propisanih nalogom nacionalnog suda o zaštiti povjerljivih informacija. ⁽⁴¹⁾
34. Točna priroda i opseg sankcija ovisit će o nacionalnim pravilima. U skladu s Direktivom o naknadi štete, sankcije za, među ostalim, nepoštovanje naloga za otkrivanje ili obveza utvrđenih nalogom nacionalnog suda o zaštiti povjerljivih informacija uključuju mogućnost donošenja nepovoljnih zaključaka i mogućnost nalaganja plaćanja troškova. ⁽⁴²⁾ Vanjskim pravnim savjetnicima ili vještacima i njihova profesionalna udruženja mogu izreći disciplinske sankcije (npr. suspenziju, novčane kazne itd.).
35. Zaključno, za odabir mjera zaštite povjerljivih informacija možda će biti potrebna sveobuhvatna evaluacija više čimbenika. Kako bi se nacionalnim sudovima u tome pomoglo, ova Komunikacija sadržava pregled najčešćih mjera koje se, pod uvjetom da su dostupne na temelju postupovnih pravila država članica, mogu primijeniti za zaštitu povjerljivih informacija te relevantnih razmatranja o njihovoj djelotvornosti.

⁽³⁶⁾ Vidjeti, posebno, članak 5. stavak 7. Direktive o naknadi štete („Države članice osiguravaju da se onima od kojih se traži otkrivanje pruži mogućnost da budu saslušani prije nego što nacionalni sud naloži otkrivanje [...]”).

⁽³⁷⁾ Stranka koja otkriva informacije ne mora nužno biti stranka od koje informacije potječu. Na primjer, stranka je mogla pristupiti informacijama trećih strana tijekom upravnog postupka pred Komisijom ili nacionalnim tijelom nadležnim za tržišno natjecanje. Budući da je imala pristup informacijama, ta stranka nema pravo na daljnje otkrivanje povjerljivih informacija treće strane. Na primjer, u pogledu verzija dokumenata koje nisu povjerljive o postupku prikupljanja podataka pripremljenom posebno u svrhu uvida u spis vidjeti Mišljenje Komisije od 29. listopada 2015. na temelju članka 15. stavka 1. Uredbe Vijeća (EZ) 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u, *Sainsbury's Supermarkets Ltd protiv Mastercard Incorporated i drugi*, (C(2015) 7682 final), točku 23., u kojoj je Komisija navela da, za potrebe ispitnog postupka Komisije, nije bilo nužno zauzeti stajalište o tome jesu li informacije povjerljive u odnosu na druge stranke, ali da se treće strane koje su pružile informacije mogu usprotiviti dijelenu informacija s tužiteljem. U mišljenju je zaključeno da „[...] činjenica da je Mastercard zadovoljan s posebnim dogovorenim uvjetima, kao što je krug povjerljivosti, ne mora nužno biti zadovoljavajuća za treće strane koje su dostavile informacije”. Mišljenje je dostupno na http://ec.europa.eu/competition/court/sainsbury_opinion_en.pdf.

⁽³⁸⁾ Vidjeti točke 6. i 10.

⁽³⁹⁾ Zaštita povjerljivih informacija u kontekstu zahtjeva za otkrivanje može zahtijevati promjene uobičajenog funkcioniranja logistike suda ili čak telematskih postupaka ili uspostavu *ad hoc* postupaka u pojedinačnim slučajevima u granicama primjenjivih nacionalnih postupovnih propisa.

⁽⁴⁰⁾ Vidjeti primjerice članak 16. Direktive o poslovnim tajnama, kojim je predviđena mogućnost izricanja sankcija svakoj osobi koja ne poštuje ili odbija poštovati naložene mjere za zaštitu povjerljivosti poslovnih tajni tijekom sudskog postupka.

⁽⁴¹⁾ Vidjeti i uvodnu izjavu 33. Direktive o naknadi štete. Primjena sankcija bitna je jer nacionalni sudovi u većini slučajeva možda neće moći u stvarnom vremenu nadzirati poštuju li stranke pravila naloga za otkrivanje, posebno u slučaju kruga povjerljivosti.

⁽⁴²⁾ Članak 8. stavak 2. Direktive o naknadi štete.

B. Redigiranje

36. Nacionalni sudovi mogu razmotriti mogućnost da stranki koja otkriva informacije nalože uređivanje preslika dokumenata uklanjanjem povjerljivih informacija. Taj postupak naziva se redigiranje.
37. Redigiranje može uključivati zamjenu svake povjerljive informacije anonimiziranim podacima ili objedinjenim brojkama, zamjenu izbrisanih dijelova informativnim ili smislenim sažecima koji nisu povjerljivi ili čak potpuno zacrnjenje dijelova dokumenata koji sadržavaju povjerljive informacije.
38. Od stranaka koje otkrivaju informacije zahtijeva se da redigiranje ograniče na ono što je nužno za zaštitu interesa onih od kojih informacije potječu (npr. treće strane). Ograničeno redigiranje određenih povjerljivih informacija može biti dovoljno za zaštitu svih povjerljivih informacija u jednom ili više dokumenata. Na primjer, ovisno o okolnostima slučaja, redigiranje imena kupaca bez redigiranja odgovarajućih količina proizvoda koji su im dostavljeni može biti dovoljno za zaštitu povjerljivosti.⁽⁴³⁾
39. Redigiranjem povjerljivih informacija bez njihove zamjene tekстом koji nije povjerljiv možda se neće uspostaviti prava ravnoteža između prava stranke na zaštitu svojih povjerljivih informacija i prava stranke koja zahtijeva pristup dokazima da potkrijepi svoj zahtjev ili obranu. Redigiranje cijelih stranica ili odjeljaka dokumenata ili cijelih priloga može se smatrati pretjeranim i možda neće biti prihvatljivo za potrebe postupka.

B.1. Redigiranje kao djelotvorno sredstvo za zaštitu povjerljivosti

40. Redigiranje može biti djelotvorna mjera za zaštitu povjerljivih informacija kada, unatoč zamjeni povjerljivih informacija tekстом koji nije povjerljiv, otkriveni dokument i informacije ostanu smisleni i prikladni za ostvarivanje prava stranke koja zahtijeva otkrivanje.
41. Stoga mjera redigiranja može biti posebno djelotvorna ako se povjerljive informacije odnose na tržišne podatke ili brojke (npr. promet, dobit, tržišni udjeli itd.) koje se mogu zamijeniti reprezentativnim rasponima ili ako se kvalitativni podaci mogu smisljeno sažeti.
42. Redigiranje može biti djelotvorna mjera za zaštitu povjerljivih informacija i ako je količina povjerljivih informacija koje se otkrivaju ograničena. Ako je potrebno redigirati velik broj dokumenata, druge mjere za zaštitu povjerljivih informacija (npr. krug povjerljivosti itd.) mogu se, ovisno o okolnostima slučaja, smatrati prikladnijima, uzimajući u obzir vrijeme, troškove i resurse potrebne za pripremu verzija koje nisu povjerljive.
43. Naposljetku, redigiranje povjerljivih informacija trećih strana može biti korisna mjera i u slučajevima u kojima stranka koja otkriva informacije u svojem posjedu ima informacije trećih strana koje možda nisu povjerljive za tu stranku, ali mogu biti povjerljive u odnosu na stranku koja zahtijeva otkrivanje.⁽⁴⁴⁾ Na primjer, to može biti slučaj ako su stranka koja zahtijeva otkrivanje, koja bi dobila pristup informacijama, i treća strana konkurenti. U takvim slučajevima stranka koja otkriva informacije možda će morati tražiti mišljenje treće strane o tome koje su informacije povjerljive ili na drugi način dobiti pristanak treće strane na prijedlog za redigiranje.
44. Međutim, nacionalni sudovi mogu utvrditi da je redigiranje manje učinkovita mjera u slučajevima u kojima zahtjev uključuje veliki broj dokumenata trećih strana jer to zbog postupka povezivanja s trećim stranama utječe na složenost mjere.

⁽⁴³⁾ Dostupnost informacija o dostavljenim količinama može biti bitna za kvantifikaciju štete pretrpljene na nižoj razini lanca opskrbe (tj. neizravni kupci).

⁽⁴⁴⁾ Do toga može doći jer dokumenti trećih strana ne uključuju povjerljive informacije u odnosu na stranku koja otkriva informacije ili jer je stranka koja otkriva informacije već imala pristup verziji dokumenata koja nije povjerljiva u kojima su informacije koje se smatraju povjerljivima u odnosu na stranku koja otkriva informacije već prije redigirane.

B.2. Redigiranje povjerljivih informacija

45. Ovisno o različitim postupovnim pravilima, nacionalni sudovi mogu biti više ili manje aktivno uključeni u postupak redigiranja. Nacionalni sudovi mogu nadzirati i kontrolirati postupak redigiranja i biti sugovornik strankama i trećim stranama. Alternativno, stranke mogu biti primarno odgovorne za pripremu verzija koje nisu povjerljive i/ili dobivanje odobrenja trećih strana za prijedloge za redigiranje, ovisno o slučaju.
46. U svakom slučaju, radi upravljanja postupkom pripreme verzija koje nisu povjerljive nacionalni sudovi mogu smatrati korisnim izdati opće smjernice strankama i/ili smjernice za specifične slučajeve u postupcima koji se pred njima vode, ako je to moguće u skladu s nacionalnim postupovnim pravilima. Takve smjernice mogu biti korisne za utvrđivanje postupka za koji sudovi očekuju da će ga stranke poštovati pri pripremi verzija koje nisu povjerljive.
47. Kad je riječ o učinkovitoj obradi zahtjeva za redigiranje, nacionalni sudovi mogu od stranaka zahtijevati: ⁽⁴⁵⁾
- i. da sve povjerljive informacije u izvornim povjerljivim dokumentima označe uglatim zagradama i istaknu ih tako da ostanu čitljive prije no što donesu odluku o tome što bi trebalo redigirati; ⁽⁴⁶⁾
 - ii. da izrade popis svih informacija za koje predlažu da ih se redigira (svih riječi, podataka, odlomaka i/ili odjeljaka koje treba redigirati);
 - iii. da za svako predloženo redigiranje navedu konkretne razloge zbog kojih bi se s informacijama trebalo postupati kao da su povjerljive;
 - iv. da zamijene redigirane informacije informativnim i smislenim sažetkom redigiranih informacija koji nije povjerljiv. ⁽⁴⁷⁾ Jednostavni navodi kao što su „poslovna tajna”, „povjerljivo” ili „povjerljive informacije” općenito su nedostadni. Pri redigiranju kvantitativnih podataka (npr. podaci o prodaji, dobiti, tržišnim udjelima, cijenama itd.) mogu se koristiti smisleni rasponi ili objedinjene brojke. Na primjer, za podatke o prodaji i/ili prometu rasponi širi od 20 % u odnosu na točnu brojku možda neće biti smisleni; isto tako, ovisno o okolnostima predmeta koji se vodi pred sudom, za tržišne udjele rasponi veći od 5 % možda neće biti smisleni ⁽⁴⁸⁾;
 - v. da dostave verzije predmetnih dokumenata koje nisu povjerljive i odražavaju strukturu i oblik povjerljivih verzija. Informacije u izvornom dokumentu kao što su naslovi ili podnaslovi, brojevi stranica i navođenja stavaka ostaju neizmijenjene tako da osoba koja čita dokument može razumjeti opseg redigiranja i njegov učinak na mogućnost razumijevanja informacija nakon njihova otkrivanja;
 - vi. da osiguraju tehničku pouzdanost dostavljenih verzija koje nisu povjerljive i nemogućnost dohvaćanja redigiranih informacija bilo kojim sredstvima, uključujući forenzičkim alatima.
48. Nakon što stranke podnesu svoje zahtjeve za redigiranje ili se dogovore o prijedlogu za redigiranje, na nacionalnom će sudu biti da odluči jesu li predložena redigiranja prihvatljiva.
49. Nakon redigiranja verzije izvornih dokumenata koje nisu povjerljive mogu se koristiti tijekom cijelog građanskog postupka i ne može se zahtijevati daljnja zaštita.

⁽⁴⁵⁾ Informativno vidjeti Obavijest o uvidu u spis, točke 35.–38.; Smjernice o zahtjevima za povjerljivo postupanje tijekom protumonopolskih postupaka Komisije, točke od 18. do 26., dostupno na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/business_secrets_en.pdf i neslužbeni dokument sa smjericama Glavne uprave za tržišno natjecanje o zahtjevima za povjerljivo postupanje, dostupno na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/guidance_en.pdf

⁽⁴⁶⁾ Na primjer, sustav označivanja bojama mogao bi se koristiti kako bi se naznačilo kojoj stranki pripadaju povjerljive informacije ili odnose li se na treću stranu.

⁽⁴⁷⁾ Vidjeti, na primjer, članak 103. stavak 3. Poslovnika Općeg suda.

⁽⁴⁸⁾ Za raspone prodaje, podataka o prometu i tržišnim udjelima vidjeti točku 22. Smjernica o zahtjevima za povjerljivo postupanje tijekom protumonopolskih postupaka Komisije, dostupno na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/business_secrets_en.pdf.

C. Krugovi povjerljivosti

50. Krug povjerljivosti mjera je otkrivanja informacija kojom stranka koja otkriva informacije stavlja na raspolaganje određene kategorije informacija, uključujući povjerljive informacije, samo određenim kategorijama pojedinaca. ⁽⁴⁹⁾

C.1. Krugovi povjerljivosti kao djelotvorno sredstvo za zaštitu povjerljivosti

51. Krugovi povjerljivosti mogu biti vrlo djelotvorna mjera kojom nacionalni sudovi mogu zaštititi povjerljivost u različitim okolnostima.
52. Prvo, krugovi povjerljivosti mogu djelotvorno osigurati otkrivanje kvantitativnih podataka (npr. prihodi, cijene, marže itd.) ⁽⁵⁰⁾ ili strateških poslovnih informacija koje je, iako su relevantne za zahtjev stranke, vrlo teško smisljeno sažeti ⁽⁵¹⁾ ili se ne mogu otkriti bez rizika prekomjernog redigiranja ⁽⁵²⁾ i time gubitka dokazne vrijednosti.
53. Drugo, krugovi povjerljivosti mogu doprinijeti ekonomičnosti postupka i troškovnoj učinkovitosti, posebno ako je broj zatraženih dokumenata velik i ako su svi dokumenti u potpunosti obuhvaćeni krugom (tj. u izvornoj verziji bez redigiranja). U praksi stranke ne moraju pristati na otkrivanje neredigiranih verzija određenih dokumenata u krugu povjerljivosti, ali se od njih i dalje može zahtijevati da za neke dokumente pripreme povjerljive verzije i verzije koje nisu povjerljive. Međutim, čak i u tim slučajevima krugovi povjerljivosti mogu smanjiti potrebu za raspravama o povjerljivosti između stranaka, a time i moguća kašnjenja.
54. Treće, krugovi povjerljivosti mogu se organizirati elektroničkim putem (npr. e-otkrivanje). Stoga, krugovi povjerljivosti ne zahtijevaju nužno fizičko dijeljenje informacija ili fizičku prisutnost članova kruga na određenoj lokaciji.
55. Krugovi povjerljivosti mogu pridonijeti postizanju ravnoteže između potrebe za otkrivanjem i obveze zaštite povjerljivih informacija. ⁽⁵³⁾ Otkrivanjem dokumenata unutar kruga povjerljivosti relevantne povjerljive informacije stvarno se otkrivaju, ali je potencijalna šteta prouzročena otkrivanjem pod kontrolom ili smanjena jer se pristup informacijama omogućuje ograničenom krugu pojedinaca s obzirom na različite okolnosti slučaja (npr. vrsta dokumenata, odnos stranaka, sastav kruga, dokumenti trećih strana itd.).

⁽⁴⁹⁾ U nekim jurisdikcijama ta se mjera otkrivanja naziva i „klubovi povjerljivosti” ili „sobe s podacima”. Ta vrsta mjere može se primijeniti i u upravnim postupcima. Za postupke Komisije vidjeti Obavijest Komisije o najboljim primjerima iz prakse za vođenje postupaka koji se odnose na članke 101. i 102. UFEU-a (SL C 308, 20.10.2011., str. 6.), točke 96. i 97.; za sobe s podacima vidjeti Najbolje primjere iz prakse u otkrivanju informacija u sobama s podacima u postupcima na temelju članaka 101. i 102. UFEU-a i Uredbe EU-a o koncentracijama, točku 9., dostupno na http://ec.europa.eu/competition/mergers/legislation/disclosure_information_data_rooms_en.pdf. Za krugove povjerljivosti vidjeti Smjernice za primjenu krugova povjerljivosti u postupcima Komisije, dostupne na http://ec.europa.eu/competition/antitrust/conf_rings.pdf.

⁽⁵⁰⁾ Vidjeti prethodno navedene Smjernice o prenošenju, točku 43.

⁽⁵¹⁾ Vidjeti, na primjer, izvješće OECD-a od 5. listopada 2011. o pravičnosti postupka: pitanja transparentnosti u građanskim i upravnim postupcima za provedbu, str. 12., dostupno na www.oecd.org/competition/mergers/48825133.pdf; vidjeti i Pripremu obavijest o transparentnosti i pravičnosti postupka kao dugoročnoj temi za razdoblje 2019.–2020., 6.–8. lipnja 2018., Konferencijski centar OECD-a, str. 4.–5., dostupno na [www.oecd.org/officialdocuments/publicdisplaydocumentpdf/?cote=DAF/COMP/WD\(2018\)6&docLanguage=En](http://www.oecd.org/officialdocuments/publicdisplaydocumentpdf/?cote=DAF/COMP/WD(2018)6&docLanguage=En).

⁽⁵²⁾ Na primjer, kad je riječ o podacima koje vanjski izvođači prikupljaju od sudionika ankete Komisije, u točki 21. svojeg Mišljenja u predmetu *Sainsbury's Supermarkets Ltd protiv MasterCard Incorporated* i drugi Komisija je zaključila da se informacije ne mogu učiniti anonimnima uz potpuno poštovanje legitimnog interesa pružatelja podataka za zaštitu njihovih povjerljivih informacija.

⁽⁵³⁾ Vidjeti u tom pogledu otkrivanje unutar kruga povjerljivosti koje je naložio Opći sud u presudi od 14. ožujka 2014., *Cementos Portland Valderrivas, SA protiv Komisije*, predmet T-296/11, EU:T:2014:121, točku 24.: „[...] u svrhu uravnoteženja, s jedne strane, načela kontradiktornosti i, s druge strane, karakteristika faze prethodnog prikupljanja dokaza u postupku u kojoj dotični poduzetnik nema pravo biti obaviješten o ključnim elementima na koje se oslanja Komisija kao ni pravo uvida u spis, rješenjem od 14. svibnja 2013. uvid u informacije koje pruža Komisija ograničen je samo na odvjetnike tužitelja koji su u tu svrhu morali potpisati izjavu o povjerljivosti”.

56. Međutim, pri razmatranju treba li i u kojoj mjeri dokaze staviti u krug povjerljivosti, nacionalni sudovi mogu pridati važnost činjenici da se stavljanjem informacije u krug povjerljivosti može ograničiti njihova dostupnost i/ili upotreba u kasnijim fazama postupka (npr. saslušanje, objava itd.). Nacionalni sudovi mogu smatrati relevantnim pitanje bi li verzije dokumenata koje nisu povjerljive i dalje bile potrebne i, ako je to slučaj, količinu dokumenata koje bi u svakom slučaju trebalo redigirati.

C.2. Organiziranje kruga povjerljivosti

57. Ako smatra da je krug povjerljivosti djelotvorna mjera otkrivanja u određenom slučaju, nacionalni sud može sudskim nalogom odlučiti o nizu relevantnih aspekata, kao što su (a) informacije koje treba staviti u krug povjerljivosti; (b) sastav kruga povjerljivosti; (c) izjave o povjerljivosti koje stranke trebaju dostaviti; i (d) logistička organizacija kruga povjerljivosti. Neki aspekti mogu se utvrditi već na temelju nacionalnih postupovnih pravila ili općih smjernica nacionalnog suda. ⁽⁵⁴⁾

a. Utvrđivanje informacija kojima se može pristupiti unutar kruga povjerljivosti

58. Za svaki krug povjerljivosti koji odredi nacionalni sud obično se utvrđuju kategorije informacija ili posebnih dokaza koje bi trebalo uključiti u krug povjerljivosti. Stranke se u praksi mogu dogovoriti ili ih sud prije izdavanja naloga može pozvati da se dogovore o dokumentima ili informacijama koje bi trebale biti uključene u krug povjerljivosti.

b. Sastav kruga povjerljivosti

59. Nakon razmatranja podnesaka stranaka, u pisanom obliku ili na usmenoj raspravi, ili nakon dogovora stranaka, sud može odrediti članove kruga povjerljivosti i njihova prava pristupa. ⁽⁵⁵⁾

60. Članovi kruga povjerljivosti mogu biti pojedinci koji će imati pravo pregledati dokumente u krugu povjerljivosti. Odluka o sastavu kruga povjerljivosti ovisit će o okolnostima slučaja, osobito o prirodi informacija na koje se odnosi zahtjev za otkrivanje.

61. Članovi kruga povjerljivosti mogu biti vanjski savjetnici stranaka (npr. vanjski pravni savjetnici ili drugi savjetnici) ili unutarnji pravni savjetnici i/ili drugi zastupnici društva. Ovisno o nacionalnim pravilima i posebnim okolnostima slučaja, članovi krugova povjerljivosti mogu biti samo vanjski savjetnici ili vanjski i unutarnji savjetnici.

Vanjski savjetnici

62. Vanjski savjetnici mogu uključivati pravne savjetnike i druge savjetnike ili vještace kao što su računovođe, ekonomisti, financijski savjetnici ili revizori, ovisno o potrebama određenog predmeta.

63. Na temelju odnosa između stranke koja podnosi zahtjev za otkrivanje informacija i stranke koja ih otkriva te informacija koje treba objaviti sud može utvrditi da savjetnici koji nisu uključeni u postupke odlučivanja društava koja zastupaju mogu imati ograničen pristup krugu povjerljivosti. ⁽⁵⁶⁾ To se često odnosi na vanjske savjetnike.

⁽⁵⁴⁾ Za primjer mjera upravljanja postupkom vidjeti Praktična pravila za provedbu Poslovnika Općeg suda koja je donio Opći sud, a osobito odjeljak VI. koji se odnosi na povjerljivost (SL L 152, 18.6.2015., str. 1.). Na primjer, za pravila o krugu povjerljivosti i sobi s podacima koja se primjenjuju za potrebe administrativnih postupaka Komisije vidjeti odjeljak 4.3. prethodno navedenih Najboljih primjera iz prakse u otkrivanju informacija u sobama s podacima u postupcima na temelju članaka 101. i 102. UFEU-a i Uredbe EU-a o koncentracijama; Prilog A Najboljim primjerima iz prakse, Standardna pravila o sobi s podacima (samo za otkrivanje povjerljivih informacija vanjskim savjetnicima), dostupan na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/data_room_rules_en.pdf; i prethodno navedene Smjernice za primjenu krugova povjerljivosti, a posebno odjeljak 5. o dogovorenom ugovoru o otkrivanju.

⁽⁵⁵⁾ U odluci o sastavu kruga može se utvrditi i najveći broj članova po stranki.

⁽⁵⁶⁾ Vidjeti uvodnu izjavu 18. Direktive o naknadi štete („ograničavanje kruga osoba koja je omogućen увид u dokaze”).

64. Za razliku od vanjskih savjetnika, unutarnji pravni savjetnici ili zastupnici društva mogu obnašati razne poslovne funkcije u društvu i često mogu biti izravno ili neizravno uključeni u strateško odlučivanje društva. Stoga je u određenim okolnostima moguć rizik da će pristup određenim povjerljivim informacijama u krugu povjerljivosti utjecati na poslovni ili strateški savjet koji unutarnji pravni savjetnik daje upravi društva. To može biti slučaj, na primjer, ako su stranke u građanskom postupku stvarni ili potencijalni konkurenti te im pristup poslovno osjetljivim ili strateškim informacijama može dati neopravdanu konkurentsku prednost; ako su stranke već povezane poslovnim odnosom u lancu opskrbe; ili ako informacije koje će biti otkrivene uključuju sporazume koji su još na snazi.
65. Pri donošenju odluke o tome hoće li ograničiti pristup samo vanjskim savjetnicima, nacionalni sudovi mogu razmotriti jesu li te informacije relevantne te omogućuje li takav ograničen pristup strankama da djelotvorno ostvare svoja prava u sudskim postupcima kako su potvrđena pravom EU-a ⁽⁵⁷⁾ i nacionalnim pravom.

Unutarnji pravni savjetnici i/ili drugi zastupnici društva

66. U određenim okolnostima nacionalni sud može smatrati prikladnim da unutarnji pravni savjetnici i/ili zastupnici društva (npr. direktori ili drugo osoblje ⁽⁵⁸⁾) imaju pristup krugovima povjerljivosti. Pristup unutarnjih pravnih savjetnika i/ili zastupnika društva može se ocijeniti u svakom pojedinačnom slučaju i može ovisiti o povezanosti pojedinaca koje su predložile stranke s poslovanjem, područjem djelovanja ili operativnim poslovanjem na koje se zahtjev odnosi ili drugim činjeničnim okolnostima.
67. Takav se pristup može odobriti ako se smatra da su predmetne povjerljive informacije (u cijelosti ili djelomično) manje poslovno osjetljive ili ako se otkrivanjem zaposlenicima društva vjerojatno neće prouzročiti šteta zbog, na primjer, odnosa između stranaka.
68. Pristup unutarnjih pravnih savjetnika i/ili drugih zastupnika društva određenim informacijama može se odobriti i na obrazložen zahtjev stranaka ⁽⁵⁹⁾, obično ako vanjski pravni savjetnik koji je imao pristup informacijama smatra da ne mogu na odgovarajući način zastupati interese svojeg klijenta bez otkrivanja određenih informacija tom klijentu. To je slučaj, na primjer, ako vanjski pravni savjetnik ne može ocijeniti točnost informacija ili njihovu relevantnost za zahtjev stranke ili ako su informacije vrlo tehničke ili specifične za proizvod/uslugu te je za relevantnu ocjenu potrebno poznavanje sektora ili industrije. ⁽⁶⁰⁾
69. Osim toga, u pravnom poretku nekih država članica moguće je u određenim situacijama od nacionalnog suda zatražiti odobrenje za dijeljene određene informacije s unutarnjim pravnim savjetnicima ili zastupnicima društva a da se pojedincima ne dopusti da postanu članovi kruga.

Prava pristupa

70. Ako su članovi kruga povjerljivosti vanjski savjetnici i unutarnji pravni savjetnici i/ili zastupnici društva, pristup svim informacijama otkrivenima unutar tog kruga mogu imati svi članovi kruga ili im mogu biti dodijeljena različita prava pristupa.
71. Moguće je i da se krugovi povjerljivosti organiziraju s dvije razine pristupa: unutarnja razina kruga koju čine vanjski pravni savjetnici i/ili drugi vanjski savjetnici koji imaju pravo pristupa najosjetljivijim informacijama; i vanjska razina kruga koju čine interni pravni savjetnici i/ili zastupnici društva koji imaju pravo pristupa preostalim povjerljivim informacijama.

⁽⁵⁷⁾ Vidjeti primjerice članak 9. stavak 2. Direktive o poslovnim tajnama.

⁽⁵⁸⁾ Npr. pojedincima koje stranka koja zahtijeva otkrivanje zapošljava na temelju ugovora o radu ili druge vrste ugovora o pružanju usluga ili ugovornog odnosa.

⁽⁵⁹⁾ Informativno vidjeti prethodno navedenu Obavijest o uvidu u spis, točku 47.

⁽⁶⁰⁾ U sporovima koji se odnose na otkrivanje poslovnih tajni člankom 9. stavkom 2. Direktive o poslovnim tajnama propisano je da se ograničeni krug osoba koje imaju pravo pristupa dokazima sastoji od najmanje jedne fizičke osobe svake stranke. Taj je zahtjev ograničen na (navodne) poslovne tajne.

72. Na temelju opravdanog zahtjeva stranke koja otkriva informacije sud može, ovisno o nacionalnim postupcima, odrediti i posebna ograničenja pristupa nekih članova kruga povjerljivosti određenim dokumentima.
73. Pristup krugovima povjerljivosti može se omogućiti i administrativnom i/ili pomoćnom osoblju (uključujući, na primjer, vanjske pružatelje potpore u obliku elektroničkih tehničkih usluga za elektroničko otkrivanje informacija ili u sudskim sporovima) pod nadzorom drugih osoba utvrđenih u tom krugu i pod istim obvezama povjerljivosti.
74. Naposljetku, nakon što sud donese odluku o sastavu kruga povjerljivosti, možda će biti primjereno utvrditi svakog pojedinačnog člana po imenu, ulozi ili funkciji i odnosu prema strankama. ⁽⁶¹⁾ Sud može utvrditi i osoblje suda koje će biti prisutno ili će moći pristupiti krugu istodobno kad i stranke ili u bilo koje drugo vrijeme u slučaju krugova povjerljivosti na fizičkoj lokaciji.

c. *Pisane izjave članova kruga povjerljivosti*

75. Sud može zatražiti da članovi kruga povjerljivosti sudu podnesu pisane izjave. Te bi se izjave odnosile na njihove obveze u pogledu pristupa krugu povjerljivosti i osobito na povjerljivo postupanje s određenim informacijama u krugu povjerljivosti. ⁽⁶²⁾
76. Takve izjave mogu se odnositi, među ostalim, na obvezu da se bez izričite suglasnosti suda povjerljive informacije ne otkrivaju nikome koga sud nije naveo članom kruga povjerljivosti, obvezu korištenja povjerljivih informacija samo za potrebe građanskog postupka u kojem je izdan nalog za otkrivanje, obvezu da se osigura odgovarajuće skrbništvo nad informacijama, obvezu donošenja bilo koje mjere koja je u određenim okolnostima potrebna kako bi se spriječio neovlašteni pristup, obvezu da se dokumenti kojima se pristupa ne kopiraju, ne ispisuju, ne preuzimaju, na drugi način ne umnažaju, ne prenose ili ne razmjenjuju, obvezu vraćanja ili uništavanja svih primjeraka dokumenata koji sadržavaju povjerljive informacije, obvezu da se određenim osobama onemogućí pristup dokumentima s bilo kojeg računala ili uređaja nakon određenog datuma itd.
77. U slučajevima kada sud dopusti pristup krugu povjerljivosti samo vanjskim savjetnicima, može im nametnuti obvezu neotkrivanja povjerljivih informacija njihovim klijentima. To može biti izuzetno važno u jurisdikcijama u kojima su u skladu s deontološkim pravilima odvjetničke komore ili drugim pravilima vanjski pravni savjetnici obvezni dijeliti informacije sa svojim klijentima. ⁽⁶³⁾ U tu svrhu, ako se stranke za potrebe kruga povjerljivosti slože s takvim ograničenjima, možda će morati izričito osloboditi vanjske pravne savjetnike koji su članovi kruga povjerljivosti (a možda i njihovo odvjetničko društvo) obveze da im otkriju informacije uključene u krug povjerljivosti. ⁽⁶⁴⁾
78. Osim toga, unutarnjim pravnim savjetnicima i zastupnicima društva koji sudjeluju u krugu povjerljivosti mogu se utvrditi izuzetno strogi dodatni uvjeti. Na primjer, nacionalni sud može smatrati prikladnim naložiti da, tijekom određenog razdoblja, dotični zaposlenik ne smije raditi na poslovima na koje se zahtjev odnosi.

d. *Logistička organizacija kruga povjerljivosti*

79. Za krugove povjerljivosti mogu biti potrebne odluke nacionalnih sudova o različitim organizacijskim, infrastrukturnim i logističkim mjerama.

⁽⁶¹⁾ Vidjeti Mišljenje Komisije u prethodno navedenom predmetu *Servier*, točku 22.

⁽⁶²⁾ Na primjer, u svojim administrativnim postupcima Komisija upotrebljava standardni ugovor o neotkrivanju informacija, koji je dostupan na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/nda_en.pdf.

⁽⁶³⁾ Riječ je o odstupanju od uobičajene prakse da vanjski pravni savjetnik stranke otkrije svojem klijentu informacije i podneske zaprimljene od drugih stranaka u postupku i s njime o tim informacijama slobodno raspravlja.

⁽⁶⁴⁾ Komisija u svojoj administrativnoj praksi može zatražiti i izuzeće od obveze otkrivanja informacija između odvjetnika i klijenta; vidjeti, na primjer, prethodno navedene Smjernice za primjenu krugova povjerljivosti, točku 13., i prethodno navedene Najbolje primjere iz prakse u otkrivanju informacija u sobama s podacima, točku 23.

80. Prvo, krug povjerljivosti može uključivati fizičko ili elektroničko otkrivanje povjerljivih informacija. Fizičko otkrivanje može se organizirati u prostorijama suda pod kontrolom sudskog osoblja ili ga mogu organizirati stranke u svojim prostorijama bez sudjelovanja suda. Fizičko otkrivanje može uključivati predaju primjeraka dokumenata u papirnatom obliku, ali i otkrivanje dokaza na CD-u, DVD-u ili USB uređaju na fizičkoj lokaciji u prostorijama suda ili stranaka.
81. Ako se informacije unutar kruga povjerljivosti otkrivaju u prostorijama suda, sud će možda morati osigurati da sredstva za pristup informacijama budu prikladna, osim ako je osobama koje pristupaju tom krugu povjerljivosti dopušteno da donesu svoju opremu.
82. Otkrivanje informacija unutar kruga povjerljivosti može biti i elektroničko. U tom se slučaju informacije učitavaju i pohranjuju na elektroničkoj lokaciji (npr. u oblaku), a pristup informacijama zaštićen je odgovarajućim šifriranjem.
83. Drugo, sud može utvrditi trajanje pristupa krugu povjerljivosti.
84. Treće, sud će možda morati donijeti i odluku o tome u koje su vrijeme prostorije za otkrivanje dostupne (npr. samo tijekom radnog vremena), mora li sudsko osoblje biti prisutno u prostorijama za otkrivanje, smiju li se u prostorije unositi bilješke ili spisi itd.
85. Naposljetku, kako bi se tijekom cijelog postupka osigurala zaštita povjerljivih informacija koje se otkrivaju unutar kruga povjerljivosti, nacionalni sudovi mogu zahtijevati da stranke dostave povjerljivu verziju svojih podnesaka i verziju koja nije povjerljiva (pri čemu potonja uključuje, na primjer, samo kvantitativne podatke u skupnom ili anonimnom obliku), da se na povjerljive informacije upućuje samo u povjerljivom prilogu ili da se poduzmu druge mjere za zaštitu povjerljivosti informacija. Više pojedinosti o tom pitanju navedeno je u odjeljku IV. u nastavku.

D. Imenovanje vještaka

86. U nekim jurisdikcijama nacionalni sudovi mogu odlučiti imenovati treću osobu sa stručnim znanjem u određenom području (npr. računovodstvu, financijama, pravu tržišnog natjecanja, reviziji itd.) kako bi pristupila određenim povjerljivim informacijama na koje se zahtjev za otkrivanje odnosi. Uloga sudskih vještaka može biti različita od uloge vještaka koje je imenovala stranka, koji su u određenim jurisdikcijama često potpora zahtjevu ili obrani stranke.
87. Ako je to dopušteno nacionalnim postupovnim pravilima, zadatak vještaka može biti izrada smislenog sažetka informacija koji nije povjerljiv za stranku koja zahtijeva otkrivanje. Alternativno i ovisno o primjenjivim nacionalnim postupovnim pravilima, od vještaka se može zatražiti da izradi povjerljivo izvješće samo za vanjske pravne savjetnike i/ili druge vanjske savjetnike stranke koja zahtijeva otkrivanje, dok se verzija izvješća koja nije povjerljiva može dostaviti samoj stranki koja zahtijeva otkrivanje.

D.1. Imenovanje vještaka kao djelotvoran način zaštite povjerljivosti

88. Prvo, imenovanje vještaka može se pokazati kao djelotvorna mjera ako su informacije koje se trebaju otkriti poslovno vrlo osjetljive i po prirodi kvantitativne ili tehničke (npr. informacije iz poslovnih ili računovodstvenih knjiga, podaci klijenata, proizvodni procesi itd.). U takvim slučajevima vještaci mogu sažeti i/ili objediniti povjerljive informacije za stranku koja zahtijeva otkrivanje.
89. Drugo, imenovanje vještaka može biti djelotvorno i ako jedna stranka zatraži pristup povjerljivim dokumentima koji sadržavaju osnovne podatke, na primjer radi ocjene pouzdanosti metodologija korištenih za procjenu opsega štete, prenošenja previsokih cijena itd.
90. Treće, u slučajevima u kojima se veliki broj dokumenata koje treba otkriti odnosi na povjerljive informacije trećih strana sudovi mogu zaključiti da je djelotvornije imenovati vještaka koji će pristupiti informacijama i dati svoje mišljenje o povjerljivosti informacija nego započeti rasprave o opsegu redigiranja sa strankama ili uspostaviti krug povjerljivosti.

D.2. Upute vještacima

91. Nacionalni sud može imenovati vještake i dati im upute. Ovisno o različitim postupovnim pravilima, nacionalni sudovi mogu imenovati neovisne vještake s popisa sudskih vještaka, s popisa vještaka koje su predložile stranke itd. U skladu s nacionalnim postupovnim pravilima nacionalni sud pri imenovanju vještaka morat će odlučiti tko će snositi troškove vještaka.
92. Nakon imenovanja vještaka nacionalni sudovi mogu od njega zahtijevati dostavu pisanih izvjava o povjerljivom postupanju sa svim informacijama kojima će moći pristupiti.
93. Kao i u slučaju članova kruga povjerljivosti, od vještaka se može zahtijevati da potvrde da povjerljive informacije neće otkriti nikome osim osobama koje je naveo sud ili bez izričite suglasnosti suda, da će povjerljive informacije koristiti samo za potrebe građanskog postupka u kojem je izdan nalog za otkrivanje, da osiguraju odgovarajuće skrbništvo nad informacijama, da donesu bilo koju mjeru koja je u određenim okolnostima potrebna kako bi se spriječio neovlašteni pristup, da vrate ili unište sve primjerke dokumenata koji sadržavaju povjerljive informacije itd. U tim se izjavama mogu predvidjeti i kazne u slučaju kršenja obveze povjerljivosti.
94. Od vještaka se može zahtijevati da prijave sve sukobe interesa zbog kojih ne bi mogli izvršiti svoj zadatak.
95. Nadalje, sud može vještaku dati upute o vrsti izvješća koje treba sastaviti i o tome može li istodobno biti potrebna povjerljiva verzija izvješća i verzija izvješća koja nije povjerljiva.
96. Ako vještaci izrade povjerljivu verziju izvješća, sud može odlučiti da se izvješće dijeli samo s vanjskim pravnim savjetnicima stranaka, dok stranke mogu dobiti pristup samo verziji izvješća koja nije povjerljiva. Ako nacionalni sud pristup povjerljivoj verziji izvješća vještaka ograniči samo na vanjskog savjetnika stranke, vanjski savjetnik neće smjeti dijeliti povjerljive informacije sadržane u tom izvješću sa svojim klijentom ⁽⁶⁵⁾. Ako sud odluči da se osnovni podaci koje je koristio neovisni stručnjak mogu otkriti i vanjskom savjetniku, moguće je da će biti potrebni zasebni dogovori o povjerljivosti.
97. Ako se unutarnjim pravnim savjetnicima i/ili zastupnicima društva omogući pristup povjerljivoj verziji izvješća vještaka, sud od njih može zatražiti da podnesu i pisane izvještaje u vezi s povjerljivim postupanjem s informacijama kojima imaju pristup.

IV. ZAŠTITA POVJERLJIVIH INFORMACIJA TIJEKOM I NAKON POSTUPKA

98. Ako se povjerljive informacije otkriju, nacionalni sudovi mogu odlučiti kako se te informacije mogu koristiti tijekom i nakon postupka ⁽⁶⁶⁾. Na primjer, ako vanjski ili unutarnji savjetnici stranaka u svojim podnescima koriste informacije kojima su pristupili unutar kruga povjerljivosti ili koje su uključene u povjerljivo izvješće vještaka, nacionalni sudovi mogu od njih zatražiti da na takve informacije upućuju samo u povjerljivim priložima dostavljenima uz glavne podneske ⁽⁶⁷⁾.
99. Ako vanjski pravni savjetnici stranaka ili svjedoci žele uputiti na povjerljive informacije na raspravi ili tijekom saslušanja vještaka o takvim dokazima, nacionalni sudovi mogu organizirati saslušanja iza zatvorenih vrata (tj. zatvorena saslušanja), po mogućnosti u skladu s primjenjivim postupovnim pravilima. Alternativno, savjetnici stranaka mogu usmenim putem uputiti suca na takve informacije bez njihova otkrivanja na javnoj raspravi.
100. Potreba za zaštitom povjerljivih informacija može se pojaviti i poslije, na primjer, u trenutku donošenja ili objave presude ili obavješćivanja o njoj, tijekom žalbenog postupka ili u slučaju zahtjeva za uvid u sudsku evidenciju.

⁽⁶⁵⁾ Kao i u slučaju kruga povjerljivosti za vanjske pravne savjetnike, klijenti će možda morati osloboditi vanjske savjetnike od obveze da im otkriju povjerljive informacije sadržane u izvješću. Vidjeti točku 77.

⁽⁶⁶⁾ Zaštita povjerljivih informacija opće je načelo prava Unije. Vidjeti bilješku 18.

⁽⁶⁷⁾ Drugim strankama mora biti omogućeno da na temelju verzija podnesaka koje nisu povjerljive razumiju argumente i dokaze na koje se upućuje tako da sa svojim pravnim zastupnicima mogu raspravljati o predmetu i dati im odgovarajuće upute.

A. Saslušanja iza zatvorenih vrata

101. U skladu s načelom otvorenog pravosuđa građanski postupci općenito su javni ⁽⁶⁸⁾ i nacionalni sudovi mogu odvagnuti interes za zaštitu povjerljivih informacija u odnosu na potrebno ograničenje narušavanja tog načela.
102. Sudovi mogu, u skladu s nacionalnim propisima, odlučiti isključiti upućivanja na povjerljive informacije na javnim saslušanjima ili održati iza zatvorenih vrata one dijelove saslušanja tijekom kojih će se možda raspravljati o povjerljivim informacijama. U drugom slučaju nacionalni sudovi morat će donijeti odluku o tome tko će smjeti prisustvovati zatvorenom saslušanju. Ta odluka može ovisiti o tome kako i kome su otkrivene povjerljive informacije (npr. vanjskim savjetnicima stranaka, vještaku, zastupnicima društva stranaka itd.).
103. Sudjelovanje u saslušanjima (ili dijelovima saslušanja) koja se održavaju iza zatvorenih vrata bilo bi općenito dopušteno samo vanjskim savjetnicima i/ili unutarnjim pravnim savjetnicima ili drugim zastupnicima društva kojima je bio odobren pristup povjerljivim dokumentima unutar kruga povjerljivosti i (ovisno o slučaju) vještacima koji su pristupili informacijama.
104. Saslušanja iza zatvorenih vrata mogu biti djelotvorna za unakrsno ispitivanje stranaka ili svjedoka o povjerljivim dokazima otkrivenima unutar kruga povjerljivosti ili saslušanje vještaka o povjerljivim dokazima sadržanima u njihovim izvješćima.

B. Obavješćivanje stranaka i objava

105. Sud će možda morati odlučiti o načinu zaštite povjerljivih informacija u verziji presude koja će biti priopćena strankama ne dovodeći u pitanje pravo stranaka na žalbu.
106. Osim toga, ako se odluke ili presude objave, nacionalni sudovi će morati zaštititi povjerljive informacije. Kako bi se zaštitile povjerljive informacije stranaka ili trećih strana, nacionalni sudovi mogu pri donošenju presude i izdavanju naloga za njezinu objavu odlučiti o anonimizaciji svih informacija na temelju kojih bi se mogao utvrditi izvor informacija ili redigiranje onih dijelova presude u kojima se upućuje na povjerljive informacije iz javno dostupne verzije presude. ⁽⁶⁹⁾ Pritom sud može zatražiti pomoć stranaka u utvrđivanju informacija koje se ne bi smjele otkriti široj javnosti (npr. zahtijevanjem označene verzije) ⁽⁷⁰⁾.

C. Uvid u sudsku evidenciju

107. Moguće je da će nacionalni sudovi morati zaštititi povjerljive informacije u slučaju zahtjeva za uvid u sudsku evidenciju (povjerljivu verziju presude ili cijeli spis), ako su takvi zahtjevi u skladu s nacionalnim postupovnim pravilima.
108. Ovisno o nacionalnim pravilima, sudovi mogu za dio spisa ili za cijeli spis ograničiti uvid u sudsku evidenciju (npr. odbijanjem pristupa dokumentima otkrivenima unutar kruga povjerljivosti, izvješćima vještaka, zapisnicima sa saslušanja iza zatvorenih vrata, povjerljivim verzijama podnesaka itd.).

⁽⁶⁸⁾ Vidjeti članak 6. Europske konvencije o ljudskim pravima i članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. Iznimke od tog načela mogu se u nekim državama članicama odnositi na zaštitu javnog poretka, temeljnih prava ili druge opće ciljeve.

⁽⁶⁹⁾ Vidjeti i članak 9. stavak 2. točku (c) Direktive o poslovnim tajnama.

⁽⁷⁰⁾ Za više informacija o tom postupku vidjeti Smjernice o pripremi javnih verzija odluka Komisije, dostupne na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/guidance_on_preparation_of_public_versions_antitrust_04062015.pdf.

109. U tom pogledu, nacionalni sudovi mogu, među ostalim, zatražiti od stranaka da navedu koji su dokumenti povjerljivi kako ne bi bili dostupni osobama koje nisu stranke u postupku ili zatražiti verzije predmetnih dokumenata koje nisu povjerljive za sudsku evidenciju. Na primjer, ako je u postupku otkriven znatan broj povjerljivih dokumenata i ako su se radi zaštite povjerljivosti primijenile mjere kao što su krugovi povjerljivosti, sud može odlučiti da se u sudsku evidenciju unesu samo one verzije podnesaka, zapisnika sa saslušanja iza zatvorenih vrata ⁽⁷¹⁾ ili izvješća vještaka koje nisu povjerljive. Sud može djelomično ili potpuno onemogućiti pristup sudskom spisu na određeno vrijeme.
110. Pri donošenju odluke o djelomičnom ili potpunom ograničenju pristupa, sudovi će morati ocijeniti, među ostalim, tko zahtijeva pristup sudskom spisu. Na primjer, sudovi će morati uzeti u obzir da osobe koje zahtijevaju pristup mogu poslovati na istom tržištu ili obavljati istu poslovnu djelatnost kao stranke u građanskom postupku (na primjer, konkurenti stranaka, poslovni partneri itd.) i da mogu imati poseban interes za dobivanje pristupa sudskom spisu nakon okončanja postupka.
-

⁽⁷¹⁾ Ta bi mjera mogla biti potrebna ako se tijekom saslušanja iza zatvorenih vrata upućivalo na povjerljive informacije i ako su izjave dane u zapisnik. Međutim, ako je to moguće u skladu s primjenjivim nacionalnim pravilima, sud može odlučiti da se neke informacije na koje se upućuje iza zatvorenih vrata ne unesu u zapisnik. U tom slučaju možda neće biti potrebno pripremiti verzije zapisnika sa saslušanja iza zatvorenih vrata koje nisu povjerljive.

IV

(Obavijesti)

OBAVIJESTI INSTITUCIJA, TIJELA, UREDA I AGENCIJA EUROPSKE UNIJE

EUROPSKA KOMISIJA

Tečajna lista eura ⁽¹⁾

21. srpnja 2020.

(2020/C 242/02)

1 euro =

Valuta	Tečaj	Valuta	Tečaj		
USD	američki dolar	1,1443	CAD	kanadski dolar	1,5399
JPY	japanski jen	122,70	HKD	hongkonški dolar	8,8704
DKK	danska kruna	7,4449	NZD	novozelandski dolar	1,7305
GBP	funta sterlinga	0,90055	SGD	singapurski dolar	1,5891
SEK	švedska kruna	10,2390	KRW	južnokorejski von	1 367,96
CHF	švicarski franak	1,0740	ZAR	južnoafrički rand	18,8806
ISK	islandska kruna	159,30	CNY	kineski renminbi-juan	7,9982
NOK	norveška kruna	10,4933	HRK	hrvatska kuna	7,5300
BGN	bugarski lev	1,9558	IDR	indonezijska rupija	16 830,00
CZK	češka kruna	26,429	MYR	malezijski ringit	4,8764
HUF	mađarska forinta	350,64	PHP	filipinski pezo	56,455
PLN	poljski zlot	4,4362	RUB	ruski rubalj	81,0833
RON	rumunjski novi leu	4,8392	THB	tajlandski baht	36,194
TRY	turska lira	7,8369	BRL	brazilski real	6,0416
AUD	australski dolar	1,6154	MXN	meksički pezo	25,5910
			INR	indijska rupija	85,3805

⁽¹⁾ Izvor: referentna tečajna lista koju objavljuje ESB.

V

(Objave)

POSTUPCI U VEZI S PROVEDBOM POLITIKE TRŽIŠNOG NATJECANJA

EUROPSKA KOMISIJA

Prethodna prijava koncentracije

(Predmet M.9903 – Softbank Group/Mizuho Financial Group/One Tap Buy)

Predmet primjeren za primjenu pojednostavnjenog postupka

(Tekst značajan za EGP)

(2020/C 242/03)

1. Komisija je 14. srpnja 2020. zaprimila prijavu predložene koncentracije u skladu s člankom 4. Uredbe Vijeća (EZ) br. 139/2004 ⁽¹⁾.

Ta se prijava odnosi na sljedeće poduzetnike:

- SoftBank Corp. („SoftBank”) (Japan), društvo kći poduzetnika Softbank Group Corp.,
- Mizuho Securities Co., Ltd. („Mizuho”) (Japan), društvo kći poduzetnika Mizuho Financial Group,
- One Tap BUY Co., Ltd. („OTB”) (Japan), pod isključivom kontrolom poduzetnika SoftBank.

Poduzetnici SoftBank i Mizuho stječu, u smislu članka 3. stavka 1. točke (b) i članka 3. stavka 4. Uredbe o koncentracijama, zajedničku kontrolu nad poduzetnikom OTB.

Koncentracija se provodi kupnjom udjela.

2. Poslovne su djelatnosti predmetnih poduzetnika sljedeće:

- SoftBank je društvo kći poduzetnika SoftBank Group Corp., koje posluje u području naprednih telekomunikacija, internetskih usluga, interneta stvari, robotike i pružanja tehnoloških rješenja za čistu energiju,
- Mizuho je društvo kći poduzetnika Mizuho Financial Group Inc., koje nudi financijske i strateške usluge, uključujući bankarstvo, vrijednosne papire, upravljanje fondovima i imovinom, kreditne kartice, osobno bankarstvo i poduzetnički kapital,
- OTB nudi mobilnu brokersku aplikaciju za trgovanje s pomoću koje ulagatelji s boravištem u Japanu mogu trgovati vrijednosnim papirima (dionicama koje kotiraju na burzi u Sjedinjenim Državama i japanskim fondovima čijim se udjelima trguje na burzi).

3. Preliminarnim ispitivanjem Komisija je ocijenila da bi prijavljena transakcija mogla biti obuhvaćena područjem primjene Uredbe o koncentracijama. Međutim konačna odluka još nije donesena.

U skladu s Obavijesti Komisije o pojednostavnjenom postupku za postupanje s određenim koncentracijama prema Uredbi Vijeća (EZ) br. 139/2004 ⁽²⁾ treba napomenuti da je ovaj predmet primjeren za primjenu postupka iz Obavijesti.

⁽¹⁾ SL L 24, 29.1.2004., str. 1. („Uredba o koncentracijama”).

⁽²⁾ SL C 366, 14.12.2013., str. 5.

4. Komisija poziva zainteresirane treće osobe da joj podnesu moguća očitovanja o predloženoj koncentraciji.

Očitovanja se Komisiji moraju dostaviti najkasnije u roku od 10 dana od datuma ove objave. U svakom je očitovanju potrebno navesti referentnu oznaku:

M.9903 – Softbank Group/Mizuho Financial Group/One Tap Buy

Očitovanja se Komisiji mogu poslati e-poštom, telefaksom ili poštom. Podaci za kontakt:

E-pošta: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu

Faks +32 22964301

Poštanska adresa:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

DRUGI

EUROPSKA KOMISIJA

Obavijest o zahtjevu koji se odnosi na primjenjivost članka 34. Direktive 2014/25/EU – kraj suspenzije i produljenje razdoblja za donošenje provedbenih akata

(2020/C 242/04)

Komisija je 19. rujna 2019. primila zahtjev u skladu s člankom 35. Direktive 2014/25/EU Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁾.

Zahtjev je podnijelo društvo Slovenske železnice – Tovorni promet d.o.o., a odnosi se na usluge željezničkog prijevoza tereta. Odgovarajuće obavijesti objavljene su na stranici 10. SL C 53 od 17. veljače 2020.

Komisija je 16. prosinca 2019. zatražila od nacionalnih tijela da najkasnije do 6. siječnja 2020. dostave dodatne informacije. Kako je najavljeno u obavijesti objavljenoj na stranici 2. SL C 211 od 25. lipnja 2020., krajnji je rok produljen za 22 radna dana nakon primitka potpunih i točnih informacija. Potpune i točne informacije primljene su 25. svibnja 2020.

U skladu s točkom 1. četvrtim odlomkom Priloga IV. Direktivi 2014/25/EU Komisija može produljiti rok uz suglasnost onih koji su podnijeli zahtjev za predmetno izuzeće. S obzirom na aktualni kontekst i posljedice pandemije bolesti COVID-19 te uz suglasnost društva Slovenske železnice – Tovorni promet d.o.o., rok koji Komisija ima za odlučivanje o predmetnom zahtjevu produljuje se do 24. srpnja 2020.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/25/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o nabavi subjekata koji djeluju u sektoru vodnog gospodarstva, energetskom i prometnom sektoru te sektoru poštanskih usluga i stavljanju izvan snage Direktive 2004/17/EZ (SL L 94, 28.3.2014., str. 243.).

Obavijest o zahtjevu koji se odnosi na primjenjivost članka 34. Direktive 2014/25/EU**Zahtjev naručitelja – Produljenje razdoblja za donošenje provedbenih akata**

(2020/C 242/05)

Komisija je 3. prosinca 2019. primila zahtjev u skladu s člankom 35. Direktive 2014/25/EU Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁾.

Zahtjev je podnijelo društvo ENEL Green Power, a odnosi se na djelatnosti povezane s proizvodnjom i veleprodajom električne energije iz obnovljivih izvora u Italiji. Odgovarajuća obavijest objavljena je na stranici 45. Službenog lista Europske unije C 196 od 11. lipnja 2020. Rok je produljen do 15. srpnja 2020.

U skladu s točkom 1. četvrtim odlomkom Priloga IV. Direktivi 2014/25/EU Komisija može produljiti rok uz suglasnost onih koji su podnijeli zahtjev za predmetno izuzeće. S obzirom na aktualni kontekst i posljedice pandemije bolesti COVID-19 te uz suglasnost društva ENEL Green Power, rok koji Komisija ima za odlučivanje o predmetnom zahtjevu produljuje se do 31. srpnja 2020.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/25/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o nabavi subjekata koji djeluju u sektoru vodnog gospodarstva, energetskom i prometnom sektoru te sektoru poštanskih usluga i stavljanju izvan snage Direktive 2004/17/EZ (SL L 94, 28.3.2014., str. 243.).

Obavijest o zahtjevu koji se odnosi na primjenjivost članka 34. Direktive 2014/25/EU**Zahtjev naručitelja – Produljenje razdoblja za donošenje provedbenih akata**

(2020/C 242/06)

Komisija je 8. travnja 2019. primila zahtjev u skladu s člankom 35. Direktive 2014/25/EU Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁾.

Zahtjev je podnijelo društvo Lietuvos energija UAB, a odnosi se na proizvodnju i veleprodaju električne energije u Litvi. Odgovarajuće obavijesti objavljene su na stranici 28. Službenog lista Europske unije C 316 od 20. rujna 2019. i na stranici 9. Službenog lista C 53 od 17. veljače 2020. te na stranici 27. Službenog lista C 202 od 16. lipnja 2020. Rok je produljen do 10. srpnja 2020.

U skladu s točkom 1. četvrtim odlomkom Priloga IV. Direktivi 2014/25/EU Komisija može produljiti rok uz suglasnost onih koji su podnijeli zahtjev za predmetno izuzeće. S obzirom na aktualni kontekst i posljedice pandemije bolesti COVID-19 te uz suglasnost društva Lietuvos energija UAB (sada Ignitis), rok koji Komisija ima za odlučivanje o predmetnom zahtjevu produljuje se do 31. srpnja 2020.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/25/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o nabavi subjekata koji djeluju u sektoru vodnog gospodarstva, energetskom i prometnom sektoru te sektoru poštanskih usluga i stavljanju izvan snage Direktive 2004/17/EZ (SL L 94, 28.3.2014., str. 243.).

ISSN 1977-1088 (elektroničko izdanje)

ISSN 1977-060X (tiskano izdanje)

Ured za publikacije Europske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

HR